

er blevet sagt af et æret Medlem, at optage en Diskussion om de provisoriske Spørgsmaal eller de storpolitiske Spørgsmaal langt fra, men vi indse ikke, at det i Ojeblikket er til nogen stor Nytte eller Gavn for Landet at indlade sig dybere paa disse. Vi for vort Bedkommende have jo aldrig ønsket, at vi skulde komme ind i provisoriske Tilstande, men efter vor Opfattelse ere de skabte ved Nødvendighed. Det forholder sig efter min Opfattelse ikke saaledes, at det udelukkende var et militært Spørgsmaal, som i sin Tid foranledigede Obergangen til de provisoriske Tilstande. Og naar det i Dag er blevet sagt, at man ikke havde haft nogen Grund til at give en Bevilling til Forstærkning af Krudtmagasinerne paa Tre Kroner, fordi man i Genhold til en høj Artilleriofficers Udsagn havde faaet 6 Kanoner, der kunde beskytte mod et virksomt Bombardement, saa forstaar jeg ikke en saadant Bemærkning. Fordi en Mand i 1879 kan udtale, at en Bevilling af saadanne Kanoner kan beskytte Byen mod et virksomt Bombardement, saa forstaar jeg ikke, hvorledes man deraf kan drage den Slutning i 1885, at ikke fjendtlige Kanoner kunne gennemskyde Krudtmagastner, der ligge omtrent 6000 Alen eller maaeste i en endnu større Afstand fra Byens Centrum. Det var desuden ingenlunde et Spørgsmaal om lutter militære Bevillinger, der bevirkede Konflikten i 1885. Nej, der var en Mængde civile Bevillinger, hvorom der lige saa lidt var Enighed mellem de to Ting, og der var blandt disse store Principspørgsmaal. Der er blevet sagt af et Medlem her i Salen, at de provisoriske Tilstande opstod, fordi Højre forlangte, at der skulde danses efter den militære Fløjte. Nej de provisoriske Tilstande kom frem, fordi der var en Forbring, som var stærkt oppe, om, at Regering og Landsting og hele Folket skulde danse efter den Fløjte, som blev spillet af Folketingets Flertals Førere. Det var den egentlige Aarsag dertil. Der var en Mangel paa, hvad enten det nu var Gyne eller Vilje til Overenskomst mellem de to Ting, og det var denne Mangel paa Overenskomst, denne Mangel paa Samstemning om Finansloven, der som en Nødvendighed skabte de provisoriske Tilstande. Smidlertid skal jeg erkende, at det nytter ikke meget, at gaa ind paa en Diskussion om Fortiden eller om de storpolitiske Spørgsmaal. Er man enig med os fra højre Side i, at den provisoriske Tilstand er en lidet ønskelig Tilstand, og at det derfor maa anses for bedst for Landet, at vi kunne komme ud over den saa snart som muligt, saa gælder

det om, at man ser, at det kun kan naaes ved Overenskomst mellem de to Ting, men dertil fordres, at man giver det andet Ting den tilhørlige Tid til ogsaa at kunne behandle Finanslovsforslaget, og dernæst gælder det ikke mindre om, at man indtil den Tid under Forhandlingerne fra alle Sider søger at udtale sig med saa lidet udbredende Skarphed som muligt. Ud den Vej tror jeg, det er bedst, man gaar, og de der alvorlig anse de provisoriske Tilstande for uhyggelige og uheldige for Landet, og som alvorlig ønske at komme ud af dem, ville, tror jeg, gøre bedst i at følge denne Vej.

Det var imidlertid ikke derfor, jeg bad om Ordet, men for at udtale mig om et enkelt Punkt, der er inddraget under Diskussionen, og da jeg i tidligere Samlinger har haft Lejlighed til at udtale mig derom for de ældre Medlemmer af Tinget, vil jeg heller ikke over for de mange nye Medlemmer undlade at udtale mig nu om dette Spørgsmaal. Det er Spørgsmaalet om Berettigelsen af at anvende Infanterister til Artillerister. Efter min Opfattelse er den Foranstaltning, der er truffet af den højtærede Krigsminister, langt fra at være stridende mod Hærloven, ikke efter det Princip, at hvad der ikke er forbudt, er tilladt, men tværtimod, fordi det er i Overensstemmelse med de Tanker, der ligge bag ved de paa gældende Bestemmelser i Loven om de Forættelser, der kunne finde Sted. Forættelsesretten har altid tidligere været hos Krigsministeren, men der kom senere Bestemmelser ind, hvorved man decentraliserede denne Forættelsesret saaledes, at Brigade-, Regiments-, Bataillonschefer o. s. v. fik Forættelsesret indenfor deres særlige Omraade. Krigsministeren har altid haft Ret til at fortsætte fra Vaaben til Vaaben hvilken som helst Befalingsmand, Officer eller Underofficer, han være værnepligtig eller ikke værnepligtig, og paa samme Maade kan han fortsætte en Underkorporal eller en Menig. Det er noget, som er stet længe, inden der nogen Sinde har været Tale om nogen Besættning. Jeg tror, at jeg, da jeg i sin Tid har haft en Stilling i Krigsministeriet, kender noget til den Sag, og jeg kan rolig sige, at det er noget, der hvert Aar er stet i al den Tid, jeg erindrer tilbage siden 1865, ganske vist i forskellige Antal. De Bestemmelser, der findes i Loven, gaa jo ud paa, hvilket Antal Rekrutter der skal tildeles de forskellige Vaaben, og dernæst er der Bestemmelser, som sikre de værnepligtige Ret til, at de ikke holdes længere i Tjenesten end nødvendigt. Der fremkommer ofte An-